

„Richard, je jedna hodina odpoledne. Myslela jsem, že už je to lepší. Myslela jsem, že –“

Otočí se ke mně s nákupními taškami v ruce.

„Hele, myslel jsem si, že bych se snad mohl trochu napít, vždyť mám líbánek.“

Okamžitě se začnu cítit hrozně. Samozřejmě, dnešek měl Richard trávit s Evie na líbáncích. Museli je odložit kvůli Richardově práci, takže místo aby vyrazili hned po svatbě, rezervovali si cestu asi o měsíc později. Očividně dnes. Povzdechnu si.

„Bože, nezlob se! Úplně jsem zapomněla. Chceš, abych vypadla?“

Richard pokrčí rameny, jako kdyby mu to nemohlo být lhostejnější, což mě trochu zamrzí. Ne že bych si venku všimla zástupu přátel, kteří by se dobrovolně hlásili o úkol udržovat ho při životě, zatímco se tady sám utápí v žalu. Ne, nesnažím se o suchý humor.

„Jestli tady zůstaneš, musíš si dát aspoň drink. Obávám se, že sice nejsme na Maledivách, ale na druhou stranu...“

Zarází se právě včas, aby spolkl poznámku: „Ale na druhou stranu ty taky nejsi Evie.“

„Požádal jsem právníka, aby mi zajistil přístup k jejím zdravotním záznamům.“ Richard se vynoří ze dveří na verandu, v jedné ruce nese pár lahví piva a v druhé deku. Hodí ji po mně a navíc ještě zapne venkovní ohřívač.

Podařilo se mi ho přesvědčit, aby si dal v pití pauzu, alespoň než si sní něco k obědu. Když už mu nedokážu zabránit, aby se ožral jako prase, to nejmenší, co můžu udělat, je alespoň ho předtím nakrmit. Zatímco jsem omývala salát a připravovala jídlo, každou chvíli jsem pokukovala po svém telefonu. Žádné další žádosti o přátelství ani zprávy se už však neobjevily. Jakmile Richard zmizel na záchod, využila jsem pár minut a prohlédla jeho počítač, ale na Facebooku už nebyl minimálně čtyři týdny. Pokud

si tedy nevymazal historii, se zprávami, které mi dopoledne přišly, neměl nic společného.

„A co ti řekl?“ zeptám se a snažím se o ledabylý tón.

„Ptal se mě, jestli jsem už mluvil s Dominikem,“ zamračí se Richard.

„I když Evie byla...“ vypadá opravdu zdrceně, „je dospělá. Alespoň se mi povedlo z něj vytáhnout, že jakmile někoho prohlásí za mrtvého, přestanou se na informace o něm vztahovat pravidla pro ochranu osobních údajů. Jenže bez... zkrátka bez těla není Evie oficiálně mrtvá, ale prý se podívá, co by se dalo dělat. Není si jistý, že máme zákonný důvod požadovat k jejím záznamům přístup.“

„To je na houby.“

„Ale Dominic mu neplatí majlant pro nic za nic. Evie jednou říkala, že dokáže přijít k takovým informacím, ke kterým by se nedostal nikdo jiný, tak budeme muset počkat a uvidíme, jestli něco vymyslí.“

Já ale vím, že nevymyslí. Evie neměla rakovinu, neumírala. Jenomže právě v tuhle chvíli se Richard chytá jakéhokoli stéb- la naděje a já mu to s radostí dopřávám. Mimo to je Richardův právník zároveň právníkem Dominika Rousseaua. Je nepravděpodobné, že by Richardovi prozradil cokoliv, aniž by mu to Dominic předem schválil.

Z toho mála, co mi vyprávěla o rodičích, a z různých rozhovorů, které jsem tu a tam vyslechla, jsem si seskládala obrázek o tom, jaký život asi vedla doma. Viděla jsem ji bez sebe nadšením z těch nejmenších drobností, které jí otec posílal – jako z jakési klipsny na foťák, jejíž účel jsem nikdy ani v nejmenším nepochopila – a byla jsem svědkem toho, jak se znechuceným výrazem vyhazovala šaty od návrhářů a šperky, které přišly na víc peněz než celé moje školné. Tyhle nechtěné věci většinou přistávaly u mě a já nebyla dost hrdá na to, abych je odmítala. Drobné pozornosti, ať už byly sebelevnější, si však vždycky nechávala.